

SU ŠVENTOM VELYKOM! STAČIATIKIŲ LIETUVA

Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios laikraštis

2025 m. balandis – gegužė Nr. 26

www.orthodoxy.lt

facebook.com/orthodoxy.lt

Šventoji ugnis pasieks Vilnių per Vilniaus kankinių iškilmes

► Nuotraukose: Iškilmės, skirtos Vilniaus šventųjų kankinių atminimo dienai. 2024 m. A. Litvinovo nuotr.

Šviesiosios Velykų savaitės šeštadienį, balandžio 26 dieną, Vilniaus gatvėmis vėl nuvilnys gausi religinė procesija, o Šv. Dvasios vienuolyną pasieks šventoji ugnis iš Jeruzalės. Tą dieną Lietuvos Stačiatikių Bažnyčia pagerbs šv. Vilniaus kankinius Antonijų, Joaną ir Eustachijų.

Iškilmėse dalyvaus visi mūsų Bažnyčios dvasininkai ir daugybė tikinčiųjų iš visos Lietuvos. Laukiama atvykstant ir piligrimų iš Lenkijos, Latvijos bei kitų šalių.

Vienas pagrindinių šventės įvykių bus gausi religinė procesija už Bažnyčios vienybę, kurioje dalyvaus hierarchai, kunigai, vienuoliai ir pasauliečiai. Iškilmės prasidės 9 val. Skaisčiausiosios katedroje (Maironio g. 14), čia bus giedamos šv. Vilniaus kankinių šlovinančios giesmės. 9:30 religinė procesija pajudės nuo katedros per Senamiestį link Šv. Dvasios vienuolyno.

Šventoji ugnis Šv. Dvasios vienuolyne

Kaip ir ankstesniais metais, prieš prasidedant Dieviškai Liturgijai į Šv. Dvasios vienuolyną bus atnešta šventoji ugnis iš Jeruzalės. Vienuolyno šventovėje įvyks iškilmingas šventosios ugnies perdavimas Vilniaus ir Lietuvos metropolitui Inokentijui. Nuo jos bus uždegamos žvakės, kurias diakonai dalins maldininkams. Kiekvienas galės par-

sinešti dalelę šventosios ugnies namo — žvakes ir žibintus bus galima įsigyti vietoje.

Religinė procesija su kankinių relikvijomis

Iškart po šventosios ugnies atnešimo prasidės Dieviškoji Liturgija, kurią metropolitas Inokentijus celebruos kartu su dvasininkais iš visos Lietuvos. Po Liturgijos vyks intencinės pamaldos, o vėliau prasidės religinė

procesija su šv. Vilniaus kankinių relikvijomis. Jos bus nešamos aplink šventovę. Pagal tradiciją, tikintieji galės pereiti po kilnojamą relikvinę.

Šv. Vilniaus kankinių relikvijų nešimo aplink šventovę tradicijos pradžia siekia 1915 metus — ją įvedė šventasis Tichonas, tuometinis Vilniaus ir Lietuvos arkivyskupas, vėliau tapęs Maskvos ir visos Rusijos patriarchu. Po daugiau nei šimto metų ją atgaivino metropolitas Inokentijus.

Šia proga bus dalijamos ikonėlės, prisiminimui dalyviams apie šventę, vienijančią nūdienos tikinčiuosius su šv. Antonijumi, Joanu ir Eustachijumi, kurie kentėjo dėl Kristaus prieš 678 metus, ir jų tikėjimo žygdarbį. Šventės pabaigoje visų dalyvių laukia vaišės Šv. Dvasios vienuolyno kieme.

Marija JAKUBOVSKAJA

Velykinis metropolito Inokentijaus laiškas

2 p.

Priėmimas į naują Teologijos studijų laidą

5 p.

Švenčių Šventė

6 p.

Kunigo atsakymai į parapijiečių klausimus

7 p.

Bažnyčios naujienos

8 p.

ISSN 2783-7173

9 772783 717000

VELYKINIS VILNIAUS IR LIETUVOS METROPOLITO INOKENTIJAUS LAIŠKAS visiems Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios vaikams

**Mylimieji Viešpatyje Ekscelencija
Vyskupe Ambrosijau, garbūs
kunigai ir diakonai, didžiai
gerbiami vienuoliai ir vienuolės,
Dievą mylintys pasauliečiai,
brangūs broliai ir seserys!**

Visa širdimi džiaugdamasis kreipiuosi į jus daugybę amžių skambėjusios gerosios žinios, skelbiančios mūsų krikščioniškojo tikėjimo pergalę, žodžiais: KRISTUS PRISIKĖLĖ!

Šiuose žodžiuose glūdi visas mūsų tikėjimas, mūsų viltis ir paguoda, nes „jei Kristus nebuvo prikeltas, tai ir mūsų tikėjimas tuščias“ (1 Kor 15, 17), sako apaštalas Paulius. Bet Jis prisikėlė, ir mes žinome tai. Ir mūsų tikėjimas – ne bergždžias. Kristaus Prisikėlimas įprasmina mūsų būtį. Vėlei išaušo ilgai lauktoji Velykų diena, ir mes vėl galime tapti Dievo ir Žmogaus Jėzaus Kristaus, sutriuškinusio pragaro belanges ir nugalėjusio mirtį, prisikėlimo stebuklo dalininkais. Žmogiškoji prigimtis buvo atnaujinta Kristuje, prisikėlė drauge su Juo ir pakilo drauge su Juo prie Dangiškojo Tėvo sosto, iki galo atskleisdama visą pirmąsį mylimojo Dievo kūrinio grožį.

Kristaus prisikėlimas yra mūsų tikėjimo, mūsų vilties triumfas ir atrama, didžiulė krikščioniškosios meilės, visa kas mums itin brangu ir šventa, pergalė. Juk visų gražių krikščionio vilčių šiame gyvenime esmė – saldus lūkesys, kad žmonės po žemiškojo gyvenimo sielvartų ir netekčių, po kūniškosios mirties Viešpaties paskirtu laiku prisikels iš numirusių, stosis Gyvybės Viešpaties akivaizdoje, ir visi, pamilę Dievą, įeis į Jo Karalystę ir bus kūnu bei siela amžinoje palaimoje.

Nuo mirties prie gyvenimo, nuo nuodėmės prie pašventinimo, – taip veda žmogų Dievas į Dangaus Karalystę. Šitas kelias prasideda tada, kai žmogus suranda Dievo Karalystę savo širdyje. Tai – meilės, kuri nugali bet kokią nesantaiką ir priešišumą, Viešpatystė, tai – romumo ir kantrumo, vilties ir tikėjimo Viešpatystė. Velykų laikas Dievo duotas žmogui kaip nepaprasta Kūrėjo meilės dovana savo kūrinui, ir tai leidžia bent šiek tiek pajusti bičiulystės su Dievu saldumą.

Dievas atnešė savo meilę kaip gydomąją priemonę, kaip žmogaus išgelbėjimą amžinajam gyvenimui, vesdamas mus į savo meilės ir taikos Karalystę, – per šventovę, per Liturgiją, per ben-

► Jo Eminencija Inokentijus, Vilniaus ir Lietuvos metropolitas. A. Litvinovo nuotr.

druomeninį meldimą, bendravimą su Gyvuoju Dievu malda.

Apaštalas Paulius pagarsino, kad Viešpats savimi nuvalė mūsų nuodėmes (žr. Hbr 1, 3). Bet ar mes patys viską darome, kad piktą neviešpatautų mumyse ir tarp aplinkinių, kad kas gera, nesitrauktų iš mūsų gyvenimo ir nesiskverbtų į jį blogis, kad negausėtų nusikaltimų, kad baigtųsi vaidai ir nesantaika?

Viešpats lanko žmones sielvartais ir vargais, idant ištirtų mūsų tikėjimą. Klaukimės Dievo gailėstin-gumu, tvirtai tikėkime, kad Jis neapleis mūsų ir – nes yra davęs, kai Trečiąją dieną prisikėlė, nuoširdų pažadą – bus su mumis iki amžių pabaigos, „vaduodamas mus iš viso pikto ir vesdamas į Amžinąjį Gyvenimą“!

Visi mes, Kristaus Bažnyčios vaikai, šią neparastai giedrą Dievą džiūgaudami šviesiu Velykų džiaugsmu, turime dalintis juo su

savo draugais ir artimaisiais, su supančiais mus žmonėmis. Ypačinga Velykų džiaugsmo galybė sustiprins negaluojančius, paguos liūdinčiuosius ir palengvins kenčiančiųjų kančias, grąžins viltį nusivylusiems. Išganingosios Velykų žinios paskatinti darykime gerus darbus artimiesiems, – taip įvykdysime Kristaus priesakus, taip paliudysime, kad mes – tikri krikščionys ir tvirtai tikime

“Nuo mirties prie gyvenimo, nuo nuodėmės prie pašventinimo, – taip veda žmogų Dievas į Dangaus Karalystę

į Prisikėlusį Gelbėtoją, mirties ir nuodėmės Nugalėtoją (žr. Mt 25, 31–46). Tikime, kad Prisikėlimo galybe, stropiu darbu ir nuoširdžia malda pasipuošime meilės, nuolankumo, taikumo ir ištermės dorybėmis ir išginsime iš savo aplinkumos visa, kas neleidžia

sutarti, išginsime priešišumą ir neapykantą, melą ir neteisybę, pyktį ir pavydą. Tegul sustiprina Prisikėlęs Kristus kiekvieną iš mūsų visada atkakliai Juo sekti!

Kviečiu jus, brangieji mano, pripildyti savo širdis – dėkojant, šlovinant Dievą – velykinio džiugulio, pajusti ir patirti Kristaus Prisikėlimo džiaugsmo malonumą! Sušukti drauge su šventuoju apaštalu: „Mirtie, kurgi tavasis geluonis? Kurgi, mirtie, tavoji pergalė?! Dėkui Dievui, kuris duoda mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų!“ (žr. 1 Kor 15, 55–57).

Už Bažnyčios, be jos maloningųjų Dovanų, gydančių ir stiprinančių krikščionio širdį, neįmanoma išgyventi šitoje slogioje, visa alinančioje aistrų dykynėje. Be asketinės, dvasinės Bažnyčios Tėvų patirties negalima nueiti iki galutinio kelio, pasiekti Dangaus Karalystę. Prisiminkite tai, mano mylimieji tėvai, broliai ir seserys, branginkite tą Dovaną, kurią duoda mums Bažnyčia, ir neniekinkite dvasinės jos ištikimų sū-

nų patirties. Bet taip pat nepamirškite, kad ne patys mes savo darbais išsigelbėjame, bet kad išgelbsti kentėjęs už mus ir prisikėlęs iš numirusių Kristus Dievas savo malone. Šiandien labiau nei bet kada reikia saugoti Bažnyčios vienybę, būti ištikimiems mūsų Motinai – Bažnyčiai. Jeigu būsim draugėje, visos mūsų sudėtingų ir prieštarų laikų problemos bus išspręstos. Vienybėje su Kristumi ir vienu su kitais mūsų stiprybė.

Kviečiu visus jus, brangūs broliai ir seserys, visuotinei maldai ir kuriamajam darbui. Saugokime santaiką ir Bažnyčioje, ir visuomenėje. Stipriau melskimės už mūsų Dievo sergstiną šalį Lietuvą, jos valdžią, kariuomenę ir žmones. Ir toliau, broliai ir seserys, uoliai melskimės už kenčiančius Ukrainos žmones, kad kuo greičiau baigtųsi karas ir įsivešpatautų taika Ukrainos žemėje, kad liautųsi kanoninės Ukrainos Stačiatikių Bažnyčios persekiojimas.

Šiandienos pasaulis sklindinas įvairiausių negandų, žmonių kančių, liejasi kraujas visokiuose konfliktuose ir karuose. Viešpats perspėjo, kad šiame pasaulyje mūsų laukia suspaudimai ir kad sielvartai lydės visą gyvenimą, be ko neįmanomas mūsų išgelbėjimas. Bet mes turime narsiai juos nuolatos pergalėti. O čia padės mūsų tikėjimas, pasiklovimas Dievu ir Jo šventaisiais, pirmiausia Dievo Motina. Visada prisiminkime, kad su mumis Dievas, kuris įveikė mirtį ir atvėrė mums duris į savo meilės Karalystę, kur nėra jokios širdgėlos, kur tik neapsakomas bendrystės su Dievu džiaugsmas.

Švenčiamas Šviesusis Kristaus Prisikėlimas primena mums apie tai, džiugina, guodžia, linksmina, žvalindamas dvasią ir žadindamas nepalaužiamą drąsą iškęsti visus skaudulius ir kančias, patiriamas mūsų gyvenimo kelyje.

Kupinas nuoširdžios meilės sveikinu jus, brangūs broliai ir seserys, su Šviesiąja Kristaus Prisikėlimo švente! Melsdamasis linkiu jums, jūsų artimiesiems ir draugams Velykų džiaugsmo, ramybės ir sielos išgelbėjimo!

**TIKRAI KRISTUS DIEVAS
PRISIKĖLĖ!
+ INOKENTIJUS,
VILNIAUS IR LIETUVOS
METROPOLITAS**

Kristaus Velykos, 2025 metai,
Vilnius

Sveikiname su Kristaus Velykomis

Brangūs broliai ir seserys!
Tegul Velykų dienos, kurios, kaip ir kiekvienas sekma-
dienis, ypač gyvai mums primena Kristaus pergalę prieš
mirtį, paskatina mus kovoti su aistromis. Padedami Dievo,
apvalykime savo širdis, kad prisikėlęs Kristus veiktų mu-
myse, ir savo pavyzdžiu įkvėptume kitus kartu su mumis
šlovinti Jį žodžiais: Kristus Prisikėlė!

Trakų vyskupas AMBROSIJUS, Vilniaus ir Lietuvos
Arkivyskupijos vikaras

Kristus Prisikėlė!
Šventoji Marija Magda-
lietė Romos imperatoriui Ti-
berijui paskelbė džiugią žinią
ir padovanojo raudoną kiau-
šinį. Šis paslaptingo gyveni-
mo ir prisikėlimo simbolis.
Sveikiname jus, brangūs Die-
vo vaikai, tėvai, broliai ir se-
serys, su šviesiąja Kristaus
Prisikėlimo diena! Tegul kie-
kviena Dievą mylinti širdis
gieda: „Kristus iš tiesų Prisi-
kėlė!“

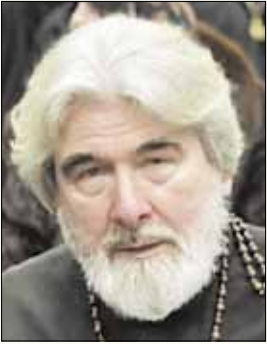
Su meile Viešpatyje,

Marijos Magdalietės vienuolyno vyresnioji,
igumenė SERAFIMA (VASILJEVA) su seserimis

Mielieji laikraščio „Sta-
čiatikių Lietuva“ skaitytojai!
Kristus Prisikėlė! Dievui pa-
dedant, mūsų sielos, įveiku-
sios Gavėnios kelionę, atgai-
la apsivaliusios nuo nuodė-
mių ir susivienijusios su
Kristumi švenčiausiąjame Jo
Slėpinių Sakramente, džiau-
giasi, švęsdamos Viešpaties,
mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kris-
taus, prisikėlimą. Mūsų gy-
venimas kupinas rūpesčių, nerimo, nelaimių, tačiau
mums, tikintiesiems į Viešpatį, suteikta didžiule džiaug-
smo dovana — Kristaus pergalė. Sveikinu visus su šiuo
džiaugsmu ir linkiu visų Viešpaties gėrybių šiame gyve-
nime bei neprarasti Jo malonės ir amžinybėje.

Mikniškių stačiatikių bendruomenės klero narys, kunigas
vienuolis JOANAS (KOVALIOVAS)

Kristus prisikėlė!
Brangūs broliai ir seserys!
Kristaus Prisikėlimo šviesa
išsklaido visas tamsybes, pri-
pildydama mūsų širdis
džiaugsmo ir ramybės. Vieš-
pats, nugalėjęs mirtį, suteikia
mums viltį, liūdesį paverčia
džiaugsmu ir parodo mums
kelią į Dangaus Karalystę.
Tegul šis Velykų džiaugsmas
sustiprina mūsų tikėjimą,
kiekvieną dieną padarydamas kupiną Kristaus meilės
šviesos!

Iš tiesų Prisikėlė!

Igumenas BENJAMINAS (SAVČICAS),
Vilniaus apskrities dekanas

Brangūs broliai ir sese-
rys! Sveikinu jus su didžiąja
Velykų švente — mūsų Vieš-
paties Jėzaus Kristaus Prisi-
kėlimu iš numirusių. Ar rei-
kia priminti, jog Prisikėli-
mas ir prieš tai buvę tragiš-
ki, širdį veriantys įvykiai:
moralinės ir fizinės Dievo
Sūnaus kančios, nukryžiavi-
mas ir mirtis — tai nėra as-
meninė istorija, kad ir paties
didžiausio didvyrio. Dievo
Sūnus atliko šį tikėjimo žyg-
darbį, kad išgelbėtų žmoniją
nuo nuodėmės ir amžinosios pražūties. Ir mes turėtume
ne tik švęsti Jo pergalę, bet ir naudotis jos vaisiais. Re-
liginis gyvenimas, dalyvavimas Bažnyčios pamaldose,
Šv. Slėpinių priėmimas, atgailos ir padėkos maldos, ge-
ri darbai daro mus amžinojo gyvenimo, į kurį kelią
visiems atvėrė nukryžiuotas ir prisikėlęs Viešpats Dievas
ir mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus, dalininkais. Kristus
Prisikėlė!

Visagino dekanas prot. JOSIFAS ZETEIŠVILIS

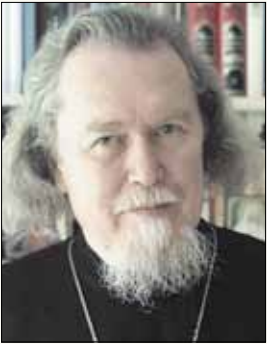
Kristus Prisikėlė!
Brangūs broliai ir seserys,
šis didis ir džiugus Velykų
pasveikinimas, šiuo sunkiu
metu, skamba mums kaip
ypatinga paguoda ir džiaug-
smas. Šis pasveikinimas —
amžina džiugi žinia: „KRIS-
TUS PRISIKĖLĖ!“

Ši žinia liudija gyvenimo
pergalę prieš mirtį, įkvepia
mums vilties, kviečia „skai-
drinti“ jausmus ir sako: „...
Kristus kyla iš mirusiųjų —

kilkite ir jūs su Juo! Kristus Savo šlovėje — ir jūs tobu-
lėkite! Kristus kyla iš kapo — vaduokitės nuo nuodėmių
(šv. Grigalius Teologas).“

Tegu jūsų širdys, brangūs broliai ir seserys Kristuje,
prisipildo džiaugsmo dėl Kristaus, kuris prisikėlė, nes
Kristus Dievas mus „nuo mirties atvedė į gyvenimą, ir
nuo žemės — į Dangų“, savo šlovingu Prisikėlimu.

Prot. mitroforas VASILIJUS NOVINSKIS

„Kristus Prisikėlė!“ —
daugelis girdi šį šūksnį; dau-
gelis atsako — „Iš tiesų prisi-
kėlė!“ — „Švenčių šventė ir
iškilmių iškilmė“ — džiugiai
skamba stačiatikių Bažnyčio-
je, ir net netikintys žmonės
nuoširdžiai atsiliepia į šį ben-
drą džiaugsmą. Švenčia ti-
kintieji ir netikintieji, įsilie-
dami į plačią tarpusavio svei-
kinimų ir palinkėjimų tėkmę.

Velykos — daugelio pastebimas ir kai kam džiugus
mus supančio pasaulio atsinaujinimas. Kartais staiga
pastebi, jog kažkieno akys šviečia. Gaila, kad tai pasi-
taiko retai, ir dažniausiai trumpam. O juk mūsų Gel-
bėtojas Viešpats, Savo Prisikėlimu atnaujindamas visą
pasaulį, tai daro dėl kiekvieno iš mūsų asmeniškai. Kaip
norėtusi, kad Šventosios Viešpaties Velykos ne tik kasmet
vis iš naujo, mus džiugintų, bet ir amžiams įsikurtų ta-
vo širdyje. Amen!

Prot. VLADIMIRAS ARTAMONOVAS, Klaipėdos dekanas

Kristus Prisikėlė!
Brangūs besimeldžiantie-
ji mūsų šventovėse!
Dievo malonė savo šilu-
ma traukia visus žmones:
vietos stačiatikius, katalikus
bei atvykusius į Lietuvą
ukrainiečius. Tegul mūsų šir-
dys atsiliepia į Nukryžiuoto
ir Prisikėlusio Kristaus meilę
ir perduoda ši Velykų
džiaugsmą kitiems - visam
pasauliui. Iš tiesų Prisikėlė
Kristus!

Prot. mitroforas NIKOLAJUS MURAŠOVAS,
Kauno dekanas

Su dideliu džiaugsmu
širdyje kreipiuosi į visus jus
gyvenimą teigiančiais vely-
kinio pasveikinimo žodžiais:
KRISTUS PRISIKĖLĖ! Jau
du tūkstančius metų šie žo-
džiai perduodami iš širdies
į širdį, iš lūpų į lūpas. Šiuos
žodžius angelas tarė mote-
rimis, nešusioms mirę prie
Šventojo Kapo, juos tarė ar-
timiausi Kristaus mokiniai,
juos skelbė apaštalai. Šiuose
paprastuose ir džiuguose
žodžiuose išreiškiamas visas
mūsų tikėjimas. Sekdami apaštalais, šį pasveikinimą
giedodami senovės krikščionys Romos katakombose. Su
šiais žodžiais mirtį pasitiko pirmųjų amžių kankiniai,
su tais pačiais žodžiais drąsiai sutikdavo mirtį, XX am-
žiaus kankiniai ir išpažinėjai. Su jais gyvena ir kvėpuo-
ja Kristaus Bažnyčia ir šiandien! Tegul visos žemiškos
kančios, pagundos ir ligos šią šviesią Kristaus prisikėli-
mo dieną išblėsta ir pranyksta. Tegul neblėstanti Vieš-
paties Velykų šviesa spinduliuoja ir apšviečia mūsų gy-
venimo kelią, padėdama įveikti visas sunkenybes, kan-
čias ir kliūtis!

Igumenas ANTONIJUS (GURINOVIČIUS),
Šventosios Dvasios vienuolyno dekanas

Kristus Prisikėlė, brangūs
broliai ir seserys! Mūsų am-
žinoji būtis, kuri jau prasidė-
jo, nušvito ir šviečia Kristaus
Prisikėlimo šviesa. Prisikėli-
mas patvirtino, kad Viešpats,
kaip ir žadėjo, tikrai bus su
mumis iki pasaulio pabaigos.
Atleisdami vieni kitiems, mes
tikimės, kad ir Viešpats
mums atleis, atėjus Amžino-
sioms Velykoms. Amen!

Prot. EUGENIJUS RUDENKO, Vilniaus miesto dekanas

Jeigu nuoširdžiai, nedvejodami galvosime, kad kiekvienas mūsų artimas pranoksta mus, Dievo malonė bus artī mūsų.
Šventasis JONAS KLIMAKAS

BALANDIS – GEGUŽĖ				BAŽNYTINIS KALENDORIUS															
PIRMADIENIS		ANTRADIENIS		TREČIADIENIS		KETVIRTADIENIS		PENKTADIENIS		ŠEŠTADIENIS		SEKMADIENIS							
LIETUVOS ŠVENTŲJŲ PAGERBIMO DIENOS																			
26 – BALANDIS		3 IR 22 GEGUŽĖ		14 – GEGUŽĖ		16 – GEGUŽĖ		26 – GEGUŽĖ		13									
Vilniaus kankiniai Antonijus, Joanas ir Eustachijus (1347).		Kank. Vaikelis Gavrijilas Balstogietis (1690).		Kank. Makarijus, Kijivo ir visos Rusios metr. (1497).		Kank. vien. Pavelas Vilnietis (XVII).		Kank. Makarijus, Kanevo archimandr. (1688).		6-a savaitė. Verbų sekmadienis. VIEŠPATIES ĮŽENGIMAS Į JERUZALĘ.									
14		15		16		17		18		19		20							
Didžioji savaitė. Didysis Pirmadienis. Marija Egiptietė, vien. (522).		Didysis Antradienis. Titas, vien., stebuklad. (IX).		Didysis Trečiadienis. Niketas Medikietis, igumenas, išpaž. (824).		Didysis Ketvirtadienis. Paskutinės (Slaptosios) Vakariinės Atminimas. Juozapas, Giesmių autorius, vien. (883).		Didysis Penktadienis. Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Išganančios Kančios Atminimas. Agatopodas, kank., diak. ir kiti su juo (~303).		Didysis šeštadienis. Eutychas, Konstantinopolio arkivysk. (582).		Šviesusis Kristaus Prisikėlimas. VELYKOS.							
21		22		23		24		25		26		27							
Šviesioji savaitė (be pasninko). Šviesiosios Velykų savaitės pirmadienis. Erodionas, Agabas, ap., ir kiti (I).		Šviesiosios savaitės antradienis. Iberijos Dievo Motinos ikona. Eupsichijus, kank. (362).		Šviesiosios savaitės trečiadienis. Terencijus, Pompėjus, Afrikanas ir kt. kank. (~249–251).		Šviesiosios savaitės ketvirtadienis. Antipas, kank., Pergamo vysk. (~68).		Šviesiosios savaitės penktadienis. Dievo Motinos ikona «Gaivinantis Šaltinis».		Šviesiosios savaitės šeštadienis. Antonijus, Joanas ir Eustachijus, Vilniaus kank. (1347).		Atvelykis. 2-a savaitė po Velykų, ap. Tomo. Martynas I, Romos pop., išp. (655).							
28		29		30		GEGUŽĖ						Vilniaus šventųjų kankinių pagerbimo šventė iš balandžio 27 d. atkeliama į Šviesiosios Velykų savaitės šeštadienį – balandžio 26 d.							
Čantra savaitė po Velykų. Aristarchas, Pudentas ir Trofimas, ap. iš 70-ties (~67).		«Džiugieji» atminai. Agapija, Irena, Chionija; kank. (304).		Simeonas, Persijos vysk., ir su juo daug kank. (344).		1		2		3		4							
5		6		7		8		9		10		11							
Trečia savaitė po Velykų. Teodoras Sikėjietis, Anastaziopolio vysk. (613).		Jurgis Nugalėtojas, did. kank. (303). Iberijos Dievo Motinos ikona.		Sabas Stratilatas ir su juo 70 karių kank. (272).		Morkus, ap. ir evang. (63). Silvestras Obnorietis, vien. (1379).		Bazilijus, kank., Amazijos vysk. (~322). Stefanas, Permos vysk. (1396).		Simonas, ap. ir kank., vadinamasis Viešpaties giminaitis (107).		4-ia savaitė po Velykų, apie paralyžiuotąjį. Jazonas ir Sosipatras, ap. iš 70-ties; Kerkyra, mergelė ir kiti, su jais kentėję (I).							
12		13		14		15		16		17		18							
Ketvirta savaitė po Velykų. 9-ni Kyzikos (Cyzicus) kank. (286–299).		Jokūbas, Zebediejaus sūnus, ap. (44). Nikita, Naugardo vysk. Relikvijų įg. (1558).		Pusiaukelė tarp Velykų ir Sekminių. Jeremijas, pran. (VI a. pr. Kr.). Makarijus, kank., Kijivo ir visos Rusios metrop. (1497).		Atanasas Didysis, Aleksandrijos arkivysk. (373). Boriso ir Glebo, ištik. kun., relikvijų perk. (1072 ir 1115).		Timotiejus ir Maura, kank. (~286). Teodosijus, Kijivo Pečerų igumenas (1074). Pavelas Vilnietis, kank., vien. (XVII).		Pelagija, kank., mergelė, Tarsietė (~290). Nikita, Kirilas, Nikiforas, Klimentas, vien., broliai Alfanovai (XIV–XV).		5-a savaitė po Velykų, apie samarietę. Irena, didž. kank. (I–II).							
19		20		21		22		23		24		25							
Penkta savaitė po Velykų. Jobas, didžiai kentėjęs teis. (~2000–1500 m. pr. Kr.).		Viešpaties Kryžiaus pasirodymo danguje virš Jeruzalės prisiminimas (351). Akakijas, kank., šimtininkas (303).		Pusiaukelės (tarp Velykų ir Sekminių) šventės atbaiga. Jonas Teologas, ap. ir evang. (98–117).		Mikalojus Myrietis, hier., stebuklad.; relikvijų perk. į Bari. (1087). Gavrijilas Balstogietis, kank., vaik. (1690).		Simonas Uolusis, ap. (I). Simonas, Vladimiro ir Suzdalės vysk. (1226).		Mokijas, kank. (~295). Metodijus (885) ir Kirilas (869), ap. lygūs. Slavų mokytojai.		6-a savaitė po Velykų, apie akląjį. Hermogenas, kank., Maskvos ir visos Rusijos patr., stebuklad. (kanoniz. 1913).							
26		27		28		29		30		31									
Šešta savaitė po Velykų. Leonas, Romos pop. (461). Makarijus, kank., Kanevo archimandr. (1688).		Glikerija, kank., mergelė ir su ja Laodikijus, kalėjimo sargas (~177).		Velykų šventės atbaiga. Viešpaties Žengimo į Dangų Priesšventė. Pachomijus Didysis, vien. (~348).		VIEŠPATIES ŽENGIMAS Į DANGŲ.		Viešpaties Žengimo į Dangų Pošventė. Andronikas, ap. ir šv. Junija (I).		Šv. tėvų, septynių Visuotinių Bažnyčios Susirinkimų dalyvių, atminimas. Teodoras (Ankyra), kank. ir 7 mergelės kank. (303).									
Šventė Diena be pasninko Pasninkas Atminai																			
TITULO ŠVENTĖS:																			
22 BAL Šventovė, skirta Iberijos Dievo Motinos ikonos garbei Palanga				26 BAL Šv. Vilniaus kankiniams pašvęsta cerkvė Tauragė				27 BAL Šventovės, skirtos Kristaus Prisikėlimo garbei Panevėžys, Ukmergė, Jonava				6 GEG Šventovė, skirta Didž. kankinio Jurgio Nugalėtojo garbei Geisiškės				22 GEG Šventovės, skirtos Mikalojaus Myriečio garbei Vilnius, Telšiai, Rudamina, Gegabrasta, Užpaliai			

Priėmimas į naują Teologijos studijų laidą: pareiškimai priimami nuo liepos 1 d.

Apie Teologijos studijų veiklos rezultatus, apie priėmimą į naują laidą bei galimybę studijuoti klausinėjame Teologijos studijų vadovą, Trakų vyskupą AMBROSIJŲ.

— Artėja antrų mokslo metų Teologijos studijose pabaiga. Kaip Jūs, šių Studijų vadovas, galėtumėte įvertinti dvejų metų darbą? Gal jau galima kalbėti apie kokius nors praktinius rezultatus?

— Pats Viešpats mums sakė: „pažinsite juos iš vaisių“ (Mt 7, 16). Dievo malonės dėka Teologijos studijos davė savo vaisių. Yra rezultatų – tiek praktinių, tiek dvasinių, tiek tiesiog žmogiškųjų. Kalbant apie pradžioje minėtus, pirmiausia pasakytina, kad dar pirmajai laidai tęsiant studijas penki Ganytojų skyriaus studentai gavo diakono šventimus: tapo dvasinio luomo atstovais. Nauji klero nariai tarnauja Vilniuje (Šventosios Dvasios vienuolyno katedroje, Arkangelo Michailo bei vadinamojoje Romanovų cerkvėje), taip pat Klaipėdos ir Panevėžio šventovėse. Jie tęs tarnystę ten, iš kur prieš dvejus metus buvo nukreipti studijuoti.

Keletas Choro dirigavimo bei giesmininkų skyriaus studentų baigę mokslus gal dar negalės būti visaverčiai parapijų chorų vadovai, bet galės bent pakeisti esamus vadovus šioadieniais ar kitomis dienomis, kai to reikės. Katechetų skyriaus studentai baigę studijas galės darbuotis parapijų sekmadieninėse mokyklose. Tų, kurie dvejus metus mokėsi tapyti ikonas, sukaupę žinių rezultatus bus jų tapyta ikona, atitinkanti visus stačiatikybėje galiojančius ikonografijos kanonus. Tad visų Teologijos studijų kryptių studentai galės teikti mūsų Bažnyčiai praktinės naudos.

Teologijos studijų rengėjai labai daug dėmesio skyrė dvasiniam ugdymui. Kiekvieną šeštadienį Vilniaus miesto Nikolajaus cerkvėje vyko Dieviškoji Liturgija, kurioje dalyvaudavo besimokantys Teologijos studijose. Jie tarnaudavo, vadovaudavo chorui, giedodavo, meldavosi, atlikdavo išpažintį, priimdavo Švenčiausiuosius Slėpinius. Buvo surengtos kelios piligriminės kelionės. Viena jų – į Estiją, Piuchtkos vienuolyną. Aplankėme ir Mikniškių stačiatikių bendruomenę. Nuo antro kurso visų skyrių

► Priėmimas į Teologijos studijas prasidės liepos 1 d.; stojamieji pokalbiai vyks rugsėjo 22 d.

studentams buvo dėstomi „Stačiatikiškojo dvasingumo pagrindai“. (Šį dalyką dėstė Teologijos studijų vadovas).

Mes tikimės, kad visų šių pastangų dėka mūsų studentų dvasinis gyvenimas tapo gilesnis, jie ėmė dar uoliau, sąmoningiau dalyvauti Bažnyčios gyvenime bei Jos Slėpiniuose.

Duok, Dieve, kad baigusieji mokslus Teologijos studijose savo tolesniu gyvenimu parodytų, kad jie, apaštalo Pauliaus žodžiais tariant, yra „Kristaus laiškas, parengtas mūsų patarnavimu, surašytas ne rašalu, bet gyvojo Dievo Dvasia, ne akmens plokštėse, bet gyvų širdžių plokštėse“ (2 Kor 3, 3).

Be abejo, negalima nepaminėti ir tokio svarbaus dalyko: Teologijos studijos labai suartino studentus ir dėstytojus. Visi įgijo naujų draugų, o atmintyje liko daug šiltų, nepamirštamų išpūdžių iš bendrų kelionių, švenčių, bendravimo vykstant paskaitoms bei per neformalius susitikimus.

— Klausimas, kuris rūpi daugeliui: ar bus naujas priėmimas į Teologijos studijas?

— 2024 metų gruodžio mėnesį vyksime mūsų Bažnyčios visų parapijų atstovų ir dvasininkijos bendrame susirinkime Vilniaus ir Lietuvos metropolitas Inokentijus teigiamai atsiliopė apie Teologijos studijų darbą ir išreiškė pageidavimą, kad įvyktų naujas priėmimas į Teologijos studijas, ir kad antra laida pradėtų studijuoti 2025 metų rudenį. Be to, patys mūsų šventovių parapijiečiai reiškia norą stoti

į Teologijos studijas. Tokių prašymų ateina Teologijos studijų adresu, be to, žmonės ir asmeniškai kreipiasi. Tad priimtas sprendimas skelbti naują priėmimą į Teologijos studijas.

— Kokie skyriai bus šįkart, ko bus galima mokytis įstojus 2025 metais?

— Ir ateisiančiais mokslo metais planuojame, kad mokymas vyks tokiuose pačiuose skyriuose kaip vyksta dabar. Yra keturi skyriai: ganytojų, katechetų, ikonų tapytojų ir choro dirigavimo bei giedotojų.

— Kiek laiko tęsis mokslai Teologijos studijose; kaip jie bus rengiami? Ar yra kokių nors naujovių, lyginant su tuo, kaip buvo iki šiol?

— Mokslai tęsis dvejus metus. Užsiėmimų programa panaši į pirmosios laidos programą, bet daugiau dėmesio bus skiriama studentų praktinių įgūdžių ugdymui (atsižvelgiant į pasirinktą studijų kryptį).

Dokumentai bus priimami nuo liepos 1 d. iki rugpjūčio 1 d. Pokalbiai su abiturientais vyks nuo rugsėjo 22 d. Detalesnę informaciją apie tai pateiksime kitame (vasaros) „Stačiatikių Lietuva“ numeryje, Bažnyčios paskyroje bei socialiniuose tinkluose. Be to, reikiama informacija bus perduota ir parapijoms. Teologijos studijos pradės veikti spalio 3

— Ko reikia, norint įstoti į Teologijos studijas: kokius doku-

mentus pateikti, kokių rekomendacijų gauti? Ar bus pokalbių?

— Prieš dvejus metus į Teologijos studijas užsirašė beveik šimtas žmonių; pusės jų per tuos dvejus metus neliko. Kiek norinčiųjų studijuoti Teologijos studijų administracija tikisi sulaukti šįmet?

— Dabar neįmanoma prognozuoti šio skaičiaus. Parapijiečiai, be abejo, reiškia dėmesį Studijoms. Kad ir kiek asmenų norės mokytis, tikimės, kad visi mokslo metus pradės sąmoningai apsisprendę studijuoti, kad vėliau galėtų savo veikla pasitarnauti mūsų Bažnyčiai. Be to, tie pirmosios laidos studentai, kurie dėl įvairių priežasčių negalėjo baigti mokymosi, galės prisidėti prie naujosios laidos ir tęsti mokslus.

— Kaip pasirengti pokalbiams Jūs atsakėte. O dabar prašome patarti, kaip sėkmingai įveikti visą dvejų metų mokymosi ciklą? Į ką čia reikia atkreipti dėmesį, kam skirti daugiau pastangų?

— Visiems, kurie rengiasi stoti į Teologijos studijas, norėčiau palinkėti rimtai nusiteikti mokslui, jausti atsakomybę parapijai, kuri juos siuntė mokytis ir skiria tam lėšų. Be to, reikia suprasti, kad mokslai pareikalaus jėgų ir laiko. O svarbiausia, į ką norėčiau atkreipti dėmesį tų, kurie šįmet baigia mokslą bei tų, kurie, Dievui padedant, tik pradės studijuoti, yra tai, kad užsiėmimai Teologijos studijose nėra vien paprastas mokymosi procesas. Šie mokslai – tai bendra Dievo, dėstytojų ir paties studento veikla. Viešpaties pagalba nieko nenuvils, ir dėstytojai stengsis perteikti savo žinias bei patirtį, o visa kita priklauso nuo pačių besimokančių: nuo jų uolumo, nuoseklaus tikslo siekimo, nuo sugebėjimo viską suderinti ir tinkamai organizuoti. Ir nuo maldos.

Kalbino Maksimas ROGALSKIS

► Informacija stojantiejiems

Teologijos studijų mokymosi trukmė - 2 metai. Mokymas vyks keturiomis kryptimis: ganytojų, katechetų, choro vadovų bei giedotojų ir ikonografijos.

Norintieji stoti turės pateikti klebono rekomendaciją, gyvenimo aprašymą, užpildyti anketą ir praeiti stojimo pokalbį.

Dokumentų priėmimas prasidės liepos 1 d. ir tęsis iki rugpjūčio 1 d. Stojimo pokalbiai su kandidatais prasidės rugsėjo 22 d. Pokalbio metu klausimai bus užduodami remiantis vadovėliu „Dievo Įstatymas šeimai ir mokyklai“ (autorius - prot. Serafimas Slobodskis).

Pretendentai į ganytojų ir giedojimo skyrius turės parodyti gebėjimą skaityti bažnytinę slavų kalbą. Būsimiems giedotojams ir choro vadovams taip pat bus rengiama muzikinė perklausa.

Studijų pradžia planuojama spalio 3 d. Išsamesnė informacija bus paskelbta laikraščio „Stačiatikių Lietuva“ vasaros numeryje.

Šviesa, nušviečianti visą visatą

**Igumenas ANTONIJUS
(GURINOVIČIUS)**

Šventosios Dvasios vienuolyno dekanas

Šviesioji Velykų šventė – tai Dieviškosios Šviesos, persmelkusios visą Visatą, šventė, nes nėra nieko, ko Ji nebūtų nutvieskusi. „Šiandien visa kupina šviesos: ir dangus, ir žemė, ir pragaras“.

Šventasis apaštalas ir evangelistas Jonas liudija: Kristaus šviesa ir tamsoje spindi, „ir tamsa jos neužgožė“ (žiūr. Jn 1, 5). Mes taip pat esame pašaukti atsimaityti: nušvisti ir amžinai džiaugtis. Jis visus kviečia ir kiekvieną, kuris Šventųjų Bažnyčios Sakramentų dėka slėpingai ir neatsiejamai susivieni-ja su Juo, apdovanoja džiaugsmu jau čia, šioje žemėje.

Viešpaties Velykos visiems mums primena, kad gyvenimas yra amžinas, kad mums pažadėtas prisikėlimas. „Kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus atgaivinti“ (1 Kor 15, 22). Kristus, Kuris „yra tas pats vakar ir šiandien, tas pats ir per amžius“ (Žyd 13, 8), kiekvieną kviečia sekti paskui Jį, kad ir koks sunkus, erškėčiais klotas šis kelias atrodytų. Tik Jis veda mus į Šviesą, tik Jis suteikia mums galimybę pajusti būties pilnatvę ir suvokti tikrą sudėtingų žmogaus gyvenimo įvykių prasmę. Kad ir kokius sunkumus dabar bepatirtume, nepasiduokime liūdesiui, „žinodami, kad Tasai, Kuris prikėlė Viešpatį Jėzų, taip pat ir mus prikels su Jėzumi ir pastatys“ prieš Save (2 Kor 4, 14).

Tikriausiai žemėje nėra žmogaus, kuris nebūtų girdėjęs apie Jėzaus Kristaus mirtį ir prisikėlimą. Tačiau, nepaisant to, kad patys Jo mirties ir prisikėlimo faktai taip plačiai žinomi, jų dvasinė esmė ir giluminė prasmė yra Dievo išminties ir begalinės Jo meilės paslaptis. Iškiliausi žmonių protai nuolankiai pripažino, jog tai – nesuvokiama Išganytojo mirties ir prisikėlimo vaisiai yra mūsų tikėjimo savastis; juos jaučiame ir savo širdimi. Kadangi mums suteikta galimybė reaguoti į dvasinę Dievo tiesos šviesą, jausti ją, mes esame tikri, kad įsikūnijęs Dievo Sūnus ištis savo noru mirė ant Kryžiaus, kad apvalytų mus nuo nuodėmių, ir prisikėlė, kad duotų mums amžinąjį gyvenimą.

O dabar trumpai apžvelkime pagrindinius įvykius, susijusius su Gelbėtojo prisikėlimu. Kaip byloja evangelistai, Viešpats Jėzus Kristus ant Kryžiaus mirė penktadienį,

maždaug trečią valandą po pietų, žydų Velykų (Pesacho) išvakarėse. Tos pačios dienos vakare turtingas ir dievobaimingas žmogus – Juozapas Arimatietis kartu su Nikodemu nuėmė nuo Kryžiaus Jėzaus kūną, patėpė jį kvepalais ir tepalais, įvyniojo į drobulę, kaip reikalavo žydų laidojimo paprotys, ir paguldė uoloje iškaltame kapo rūsyje. Kapo rūsys buvo Juozapo sode, o šis – greta Golgotos, kur Jėzus buvo nukryžiuotas. Juozapas ir Nikodemas buvo aukščiausiojo žydų teismo (Sinedriono) nariai, o kartu – slapsti Kristaus mokiniai. Įėjimą į kapo rūšį jie uždengė didžiuliu akmeniu. Laidojimas vyko skubotai, ne pagal visas taisykles, nes tai buvo Pasirengimo Pesachui diena, ir penktadienio vakaras jau buvo šventės pradžia. Nepaisydami šventės, šeštadienio rytą aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai nuėjo pas Pilotą ir prašė, kad kapo rūšį saugotų romėnų kariai. Ir akmenį, kuris buvo užritintas ant įėjimo, jie paženklino antspaudu. Visa tai buvo daroma iš atsargumo, nes jie prisiminė Jėzaus Kristaus pranašystę, kad Jis prisikels trečią dieną po Savo mirties. Taip žydų didžiūnai, patys to neįtardami, parengė neginčijamus po to įvykusio Kristaus prisikėlimo įrodymus.

Kur miręs Viešpats buvo Savo siela? Bažnyčia tiki, kad Jis nužengė į pragarą, ten skelbė išganyką bei išvedė iš pragaro Jį įtikėjusias sielas (žiūr. 1 Pt 3, 19).

Kaip Įsikūnijimo paslaptis, taip ir Prisikėlimo paslaptis – nesuvokiamos. Savo silpnu žmogaus protu mes šį įvykį suprantame taip: Dievažmogio siela grįžo į Jo kūną, todėl šis atgijo ir kartu atsimaity: tapo nedūlus ir įdvasintas. Prisikėlęs Kristus paliko uždarytą kapo rūšį nepažeisdamas antspaudu ir nenuritindamas šalin akmens nuo įėjimo.

Šventieji Bažnyčios tėvai moko, kad Prisikėlimas įvyko pirmą kartą pragydus gaidžiui, skelbiančiam artėjančią sekmadienio dienos šviesą. Išganytojo kūnas be gyvybės ženklų išbuvo kiek daugiau nei 33 valandas – tris dienas (penktadienio pabaiga, šeštadienis ir sekmadienio pradžia) ir tris naktis (įskaitant saulės užtemimą). Pasak Bažnyčios padavimo, prisikėlęs Jėzus pirmiausia pasirodė Savo Skaisčiausiajai Motinai. Po Dieviškojo Sūnaus laidotuvių Švenčiausioji Mergelė visą šeštadienį ir tolesnę naktį praleido netoli Jo kapo, Juozapo Arimatiečio namuose. Ji ieškojo paguodos Šventajame Rašte, vis skaitydama pranašystes apie Savo numylėtąjį Sūnų. Šiuose namuose arba kelyje prie Jo kapo prisikėlęs Viešpats ir pasirodė Skaisčiausiajai Mergelei, Kuri buvo ne tik Jo Motina, bet ir pirmiausioji Jo Sekėja, geriau ir giliau nei visi kiti priėmusi Jo Dieviškąjį mokymą.

► Kristaus Prisikėlimo ikona.

Romėnų kariai tebesaugojo ištuštėjusį Jėzaus kapą. Tačiau staiga tylą ir nakties ramybę nutraukė sudrebėjusi žemė, nes „Viešpaties angelas nužengė iš dangaus“ ir nuri- to šalin akmenį nuo įėjimo į kapo rūšį. Šis buvo tuščias. Bebaimių romėnų karių drąsa bemat išgaravo dėl paties dangiškosios būtybės artumo. Kariai „pastiro lyg negyvi“ (žiūr. Mt 28, 2-4). Jie neįstengė pajudėti. Bet dar nepasibaigus didin- gam Danguaus apsireiškimui, kariai atsigavo ir išsilakstė.

Krikščionio širdžiai nėra džiugesnio įvykio nei šlovingasis Viešpaties Prisikėlimas!

Tuo tarpu moterys, stovėjusios prie Kristaus Kryžiaus ir mačiusios, kaip Juozapas ir Nikodemas Jį laidojo, susitarė kitą dieną ateiti prie kapo bei, reikšdamos meilę ir dėkingumą Jėzui, patepti Jo Kūną kvepalais. Nesulaukusios, kol prašvis, dar tvyrant priešaušrio tamsai, jos nuėjo prie kapo. Jų buvo visas būrys. Bažnyčios padavimas nurodo, kad miros nešėjos – tai Marija Magdalena, Salomė, Kleopo žmona Marija, Lozorius seserys Marija ir Morta, taip pat Zuza- na ir Joana (žiūr. Lk 8, 3). Mirą nešusios moterys nežinojo, kad šeštadienį prie Viešpaties kapo bu- vo pastatyta sargyba. Joms terūpė- jo viena: „Kas mums nuritins akmenį nuo kapo angos?“ (Mk 16, 1-3). Pirmoji kapą pasiekė Marija Magdalena. Mėnulio pilnatis švie- soje ji išvydo, „kad akmuo nuvers- tas nuo rūšio angos“, o Viešpaties nėra. Apimta gilaus liūdesio Mari- ja nubėgo pas apaštalus ir pranešė skaudžią žinią: „Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur Jį pa- dėjo“ (žiūr. Jn 20, 1-2). Ji kalbėjo visų vardu, nežinodama, kad vė- liau prie kapo rūšio priėjusioms moterims pasirodė angelai, kurie paskelbė, jog Kristus Prisikėlė.

Miros nešėjos, kiek vėliau, sau- lei tekant, pasiekusios kapavietę,

buvo apimtos siaubo, kai išvydo, kad akmuo nuritintas. Joms pasi- rodė spindintis it žaibas angelas, kuris nuramino moteris ir paskel- bė joms didžiai džiugų įvykį. Tai buvo pirmoji žinia žmonijai apie Kristaus Prisikėlimą. Įėjusios į ka- po rūšį, miros nešėjos pamatė, kad Jėzaus kūno ten nėra. Į dešinę nuo vietos, kur jis gulėjo, moterims pa- sirodė kitas angelas. Jis patvirtino, kad Viešpats prisikėlė ir nurodė: „Eikite, pasakykite Jo mokiniams ir Petriui: Jis eina pirma jūsų į Ga- lilėją. Tenai Jį pamatysite, kaip Jis yra jums sakęs“ (žiūr. Mk 16, 2-7). Tuomet moterys prisiminė, kad Viešpats buvo įspėjęs apie veikią Savo mirtį ir iš anksto skelbė, jog trečią dieną prisikels. Be to, nuro- dė laukti Jo Galilėjoje. „Jos greitomis paliko kapą, apimtos išgąščio ir didelio džiaugsmo, ir bėgo pranešti mokiniams“ (Mt 28, 8).

Apaštalai Petras ir Jonas, sune- rimę dėl minėto Marijos Magda- lenos pranešimo, „nuskubėjo prie kapo“. Jaunesnis ir vikresnis Jonas pirmas pasiekė kapo rūšį. „Pasi- lenkęs jis mato paliktas drobules, tačiau į vidų nėjo“. Dėl prietemos ir dėl natūralios baimės, kurią ke- lia mirties paslaptis. O Petras pri- bėgęs išsyk įėjo į rūšį ir pamatė „paliktas drobules“ bei „skarą, bu- vusią ant Jėzaus galvos, ne su dro- bulėmis paliktą, bet suvyniotą ir atskirai padėtą“.

Petras ir Jonas nematė angelų, pasirodžiusių miros nešėjoms, nes reikėjo, kad jie, apaštalai, tikėtų. Ir Jonas Evangelijoje praneša apie sa- vo tikėjimą. Paskui Petrą įėjęs į rū- šį „jis pamatė ir įtikėjo“ (Jn 20, 3-8). O apie Petrą Lukas rašo, kad „jis grįžo atgal, be galo stebėdama- sis tuo, kas buvo atsitikę“ (Lk 24, 12). Visgi Petro ir Jono tikėjimas, kad Viešpats prisikėlė, dar nebuvo tvirtas ir nepajudinamas; apašta- lams reikėjo, kad Jis pasirodytų. Kaip rašo pats Jonas, „jie dar ne- buvo supratę Rašto, kad Jis turėsiąs prisikelti iš numirusių“ (Jn 20, 9). Tik Viešpats, jau prisikėlęs su gar-

bingu dvasiniu kūnu (žiūr. 1 Kor 15, 42-47), prieš žengdamas į Dan- gų pasirodydavo mokiniams, kal- bėjo jiems ir „atvėrė Raštų pras- mę“ (žiūr. Lk 24, 32).

Krikščionio širdžiai nėra džiū- gesnio įvykio nei šlovingasis Vieš- paties Prisikėlimas! Įsikūnijęs Viešpats pašventino mūsų gyveni- mą ir netgi mūsų mirtį. Jis visus mūsų būties dėmenis įtraukė į ti- krajį gyvenimą – tokį gyvenimą, kuriame nėra mirties. Kristaus Pri- sikėlimas visą šio, amžino, gyveni- mo pilnatvę „įskiepijo“ apdžiūvu- siam puolusios žmonijos medžiui, kad jį atgaivintų ir prikeltų nema- riai palaimingai būčiai.

Kristaus Prisikėlimo ikonoje Išganytojas, paėmęs už rankų Ado- mą ir Ievą, išveda juos iš pragaro prarajos gelmių. Žmonijos protė- vių asmenyje Viešpats grąžina į gy- venimą visą puolusią žmoniją – kiekvieną iš mūsų. Šis Velykų ste- buklas, sykį įpintas į istorijos au- dinį, visam laikui atmainė Visatą. Nuo to įvykio mes, žmonės, gyve- name naujajame laike, naujoje ero- je, kurioje Prisikėlęs Kristus stovi prie širdies durų į nuolankiai lau- kia (žiūr. Apr 3, 20). Tiesdamas ranką kiekvienam mūsų, kaip anuomet Adomui ir Ievai, Dievas tikisi sulaukti mūsų Jam ištiestos rankos. Jeigu žengsime šį žingsnį pasitikdami Prisikėlusį Išganytoją, jeigu atversime Jam savo širdis, įleisime Jį į savo gyvenimą, tąsyk jau niekas – nei dabartis, nei ateiti- tis, nei galybės, nei aukštumos, nei gelmės, nei jokie kiti kūriniai ne- galės mūsų atskirti nuo Dievo mei- lės; – sako apaštalas (Rom 8, 38-39). Dievas išves mus iš bet kokių tamsybių, iš bet kokios krizės, iš bet kokio akligatvio. Nes Jis myli mus iki mirties.

Lai neblėstanti Viešpaties Ve- lykų šviesa nušviečia mūsų gyve- nimo kelią, padėdama įveikti visas kliūtis ir sunkumus, ir tegul mūsų širdyse nuolat skamba amžinai gy- vi žodžiai: „Kristus Prisikėlė! Iš tie- sų Prisikėlė!“

Klausimai kunigui: Kada kepti Velykų pyragą?

[parapijiečių klausimus atsako
Šventosios Dvasios vienuolyno katedros
kunigas Olegas ŠLIACHTENKO.

— Kada reikia dažyti kiaušinius, kepti Velykų pyragus (rus. „kuliči“)? Ar būtina juos šventinti cerkvėje?

Olga

— Gerbiamoji Olga, kiekviena šeimininkė pati sprendžia, kada dažyti kiaušinius ir kepti Velykų pyragus. Kiekviena pati planuoja savo laiką, kad spėtų ir į Didžiosios Savaitės pamaldas, ir paruoštų vaišių Velykų stalui. Ar reikia šventinti dažytus kiaušinius ir Velykų pyragus? Nėra nei dogmų, nei Bažnyčios kanonų šioms dalykams. Tai tradicija. Visgi ši tradicija mus pačius papildomai susieja su visa Bažnyčios tradicijų pilnatve. Kiaušiniai ir Velykų pyragai – ne tik tam tikri Velykų simboliai, bet ir dalis bendro vaišių stalo, kuris taip pat sietinas su Velykų džiaugsmu, o juo mes norime dalytis. Todėl tokios vaišės rengiamos ne tik šeimos, namų stalui, bet ir kartu su parapijiečiais. Krikščioniui apskritai būdingas noras viską savo gyvenime pašventinti. Pirmiausia – malda.

Velykų šventei paruošto maisto žmonės tradiciškai atnešdavo į Velyknakčio Liturgiją, po kurios maistas būdavo šventinamas, o tada parapijiečiai čia pat juo vaišindavosi, kartu, kuo galėjo, ir kitus pavaišindavo. Šiandien ne visose šventovėse rengiamos tokios bendros Velykų vaišės, teliko pats Velykoms skirtas maisto šventinimas, be to, prieš Velyknakčio pamaldas. Bet ir ši senosios tradicijos forma pabrėžia, kad mes gyvename ne pavieniui, kas sau, o esame vienos Dievo tautos nariai. Tai Dievo šeima ir mistinis Jo Kūnas.

— Ar galiu priimti Švenčiausiuosius Slėpinius, jeigu gyvenu su vyru neįteisinusi šio ryšio? Mes jau nebe jauni, vyras – netikintis. Jis nemato reikalo registruoti santuokos, jau nekalbant apie Santuokos Sakramentą.

Ana

— Gerbiamoji Ana, Jūsų situacija, be abejo, sudėtinga ir liūdna, o dar ji savaip atspindi mūsų laiko dvasią. Gali būti, kad praėityje, kai užsimezgė santykiai su vyru, jeigu

būtumėte paisiusi krikščionybės nuostatų, gal dabar jau gyventumėte santuokoje. O dabar – neaišku. Kita vertus, man atrodo, jog jūsų problema – iš tų, kurias sudėtinga spręsti įprastomis priemonėmis. Todėl manau, kad jums vertėtų kreiptis į hierarchą valdytoją. Išnagrinėjęs jūsų problemą jis gali suteikti (ar nesuteikti) palaiminimą priiminėti Švenčiausiuosius Slėpinius.

— Ar yra skirtumas, kokio dydžio žvakę statyti šventovėje? Ar tai gali turėti įtakos mano maldos veiksmingumui?

Marija

— Brangioji Marija, jūsų maldos rezultatas nesikeis net jei melsitės be žvakių. Žvakė – tai simbolis ir auka šventovei. O malda – tai bendravimas su Dievu. Iš tikrųjų malda savaime jau yra rezultatas. Nes kai galime melstis, tai jau yra džiaugsmas ir palaima. Tai susitikimas su Dangiškuoju Tėvu ir viso, kas yra Kūrėju. Štai psalmių autorius sako: „Kaip džiaugiasi, kai bu-

aukų ir pamaldumo veiksmų, bet jie nedavė jokios naudos šiai save aukštinančiai sielai. Patarčiau jums geriau susipažinti su Dievo Žodžiu, kad ir jūsų tikėjimas ištis būtų tikėjimas, o ne prietarai.

— Esu ateistas, netikiu į Dievą. Bet, sakykite, stengiuosi daryti žmonėms tai, kas gera, būti gailėstingas ir atjautus. Jeigu vėliau, po mirties, patirsiu, kad Dievas visgi yra, ar turėsiu šansą išsigelbėti?

Vladimiras

— Žinot, Vladimirai, jūsų klausimas primena svarstymus apie tai, ar galėsiu sėkmingai gyventi nebajęs jokių mokslų. Tikriausiai jums pačiam ne sykį teko girdėti tokių pasisakymų: „Dabar išsilavinimas nebūtinas, gyvenime prasimušti galima ir be jo. Pakanka pačiam šį tą skaityti, tuo domėtis, kaupti žinias“. Tikrovėje matome ką kita. Taip, be abejo, yra išimčių, bet išimtis tam ir yra, kad patvirtintų dėsningumus. O realiai išsilavinimas disci-

ryti gėrio darbus ir kažkam padėti. Gėrio darbus reikia atlikti taip, kaip juos daro Kristus Išganytojas. Nes juk galima elgtis kitaip: daryti kažką gera, bet kartu nepaisyti savo nuodėmių, neatgailauti dėl jų, o laikyti jas norma. Pažvelkite į tai, kaip žmonės mėgdžioja savo dievukų elgesį. Štai berniukas, svajojantis apie futbolininko karjerą, ne šiaip sau spardo kamuolį, o stengiasi daryti tai taip, kaip tarkime, Mesis. Ir dainininko gerbėjas mėgdžioja jo balsą, šukuoseną, išvaizdą ir kt. O kad taptume asmenybe, panašia į Dievą, reikia Jį tikėti, Jį mylėti, žvelgti į Jį, kalbėti su Juo ir sekti Juo, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Asmenyje. Jeigu jums stinga tikėjimo, kalbėkite su Jėzumi, prašykite Jį, kad jo duotų, kad Jis jums atsivertų. Pasakyta: „Išbandykite ir patirkite patys, koks geras Viešpats“ (Ps 34/33,9). Juk Jėzus – reali istorinė Asmenybė. Jeigu Jis gyveno ir sakė tai, ką mes skaitome Evangelijoje, vadinasi, Jis jus išgirs. Šiaip ar taip, jūs nieko neprarandate.

plenuoja valią, susistemina žinias, moko analizuoti, kad ir vėliau šie dalykai padėtų mūsų kvalifikaciją papildyti naujais gebėjimais bei žiniomis. O jeigu mes apsiribosime saviugda ir nebaigsime jokių mokslų, atėję įsidarbinti ten, kur reikia konkrečių „siauros“ specializacijos žinių bei rimto pasirengimo tokiam darbui, saviugda nepadės sėkmingai įveikti išbandymų.

Ką visa tai turi bendra su išganymu? Dvasinis gyvenimas šiek tiek primena pavyzdį su išsilavinimu. Tiesa sakant, jis (dvasinis gyvenimas) ir yra tikras lavinimasis (rusiškai „išsilavinimas“ – tai „obrazovaniye“, o „paveikslas“ – tai „obraz“). Mes esame Dievo „paveikslas“, pašaukti tapti „panašumu“ į Jį. Tai reiškia, kad dvasinis gyvenimas yra procesas, kurio tikslas – mūsų tapimas asmenybe, atsimainiusia tiek, kad supanašėtųume su Dievu. O tam maža tiesiog da-

plenuoja valią, susistemina žinias, moko analizuoti, kad ir vėliau šie dalykai padėtų mūsų kvalifikaciją papildyti naujais gebėjimais bei žiniomis. O jeigu mes apsiribosime saviugda ir nebaigsime jokių mokslų, atėję įsidarbinti ten, kur reikia konkrečių „siauros“ specializacijos žinių bei rimto pasirengimo tokiam darbui, saviugda nepadės sėkmingai įveikti išbandymų.

Ką visa tai turi bendra su išganymu? Dvasinis gyvenimas šiek tiek primena pavyzdį su išsilavinimu. Tiesa sakant, jis (dvasinis gyvenimas) ir yra tikras lavinimasis (rusiškai „išsilavinimas“ – tai „obrazovaniye“, o „paveikslas“ – tai „obraz“). Mes esame Dievo „paveikslas“, pašaukti tapti „panašumu“ į Jį. Tai reiškia, kad dvasinis gyvenimas yra procesas, kurio tikslas – mūsų tapimas asmenybe, atsimainiusia tiek, kad supanašėtųume su Dievu. O tam maža tiesiog da-

— Pastebėjau, kad įvairiose šventovėse skirtingai dalijamos prosforos priėmusiems Švenčiausiuosius Slėpinius. Kodėl nėra vienodos tvarkos, ir kas čia laikoma teisinga?

Olegas

— Gerbiamasis, Olegai, tai nėra principinis dalykas, todėl ir nėra vienodos tvarkos. Kiekvienoje šventovėje klostosi savi papročiai, sava tvarka. Ji grindžiama dievobaimingumu ir patogumu. Kaip reikėtų dalyti prosforas? Teisinga tai, kas neprieštarauja meilei, Bažnyčios tradicijai ir sveikam protui. Kaip senovėje rašė vienas religinis rašytojas: „Tame, kas svarbiausia, – vienovė, antraeiluose dalykuose – įvairovė, ir visur tevyrauja meilė.“

Klausimus galima siųsti į redakciją įprastu arba elektroniniu paštu, arba per Vilniaus ir Lietuvos arkivyskupijos Facebook puslapį.

Užuojauda dėl JAV karių žūties

Balandžio 3 d., dieną, kai Lietuva atsisveikino su Pabradės poligone žuvusiais amerikiečių kariais, Vilniaus Šventosios Dvasios vienuolyno metropolitas Inokentijus meldėsi, prašydamas Dievą suteikti amžiną atilsį jų sieloms.

Metropolitas taip pat išsiuntė užuojautos dėl tragiškos amerikiečių karių žūties laišką JAV ambasadorei Lietuvoje, p. Karai C. McDonald.

„Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios vardu reiškiu nuoširdžią ir gilią užuojautą dėl tragiškos keturių amerikiečių karių, vykdžiusių savo tarnybą, žūties.

Mes dalijamės šios negrąžinamos netekties skausmu su JAV tautos žmonėmis ir, kartu su visa Lietuva, meldžiame už žuvusius, prašydami Viešpaties jų sieloms ramybės ir paguodos bei jėgų jų šeimoms, artimiesiems ir draugams šiuo sunkiu metu.

Pagarbiai
Inokentijus,
Vilniaus ir Lietuvos metropolitas
Vilnius, 2025 m. balandžio 3 d.”

Klaipėdoje suteikti diakono šventimai

2025 m. kovo 16 d., antrąjį Gavėnios sekmadienį – šv. Grigaliaus Palamos dieną, Vilniaus ir Lietuvos metropolitas Inokentijus suteikė diakono šventimus Klaipėdos Visų Rusios šventųjų cerkvėje.

Diakonu iššventintas Sergijus Tverdochleb, besimokantis Teologijos studijose. Jis ilgą laiką buvo aktyvus šios parapijos narys bei patarnautojas.

Reikia save įpratinti, kad mūsų protas tarsis „plaukiotų“ Viešpaties Įstatyme, nes juo dera vadovautis tvarkant savo gyvenimą. Šventasis Serafimas Sarovietis

A group of children, including a girl in the foreground holding a string, looking up at a performance.